

[Hans Hansen.]

Repræsentanter i Finansudvalget har givet Tilslutning til denne Anmærkning, det socialdemokratiske Parti og det konservative Folkeparti, tror jeg ikke, det kan siges at være et Brud med Fortiden, da disse jo ved tidligere Lejligheder har vist, at der i Virkeligheden ikke er nogen Væsenforskel i deres Betragtning af Statens Opgaver. Man kan sige det saadan, at de ønsker, at Staten skal regulere Erhvervslivet ved Tilskud; muligvis vil de begynde ved hver sin Ende, men der er ingen Væsenforskel, for man ønsker i begge Tilfælde, at Staten skal være regulerende baade overfor Pris og overfor Arbejdsløn.

Jeg skal ikke opholde mig ret længe ved det ærede Medlem Hr. Holdgaard og hans Betragtninger med Hensyn til Principper, men naar det blev fremhævet saa stærkt, at Venstre var principielt imod, at der blev givet Tilskud, saa maa jeg sige, at jeg ønsker, at netop Partiet Venstre vilde tage Konsekvensen af denne Udtalelse, for det, der er sket ikke alene i Aar, men gennem alle de Aar, hvor Venstre har betydet noget i Politik, har netop været det modsatte, nemlig at man paa alle Omraader har prøvet at sikre sig Tilskud. Jeg skal saaledes nævne, at man i Aar ved Finanslovbehandlingen enstemmigt har vedtaget, at Landboforeningerne skal have 12 000 Kr. til Afholdelse af deres almindelige Udgifter, saa jeg tror, man skal tale sagte om Principper, i hvert Fald i denne Forbindelse. De Bestræbelser, man har udfoldet i denne Vinter for at tilvejebringe Beskæftigelsesmuligheder for vort Erhvervsliv ikke mindst igennem Behandlingen af Jordlovene, har netop nu medført et, vi kan godt sige, mærkeligt Supplement, idet der er sket en Begivenhed her, der reelt betyder, at Jorden bliver holdt oppe i Pris, idet Flertallet herinde, efter at alle de Forhandlinger, der har været ført om Jordlovene, er standsede, er enedes om at vedtage en Anmærkning paa Finansloven, der betyder dyrere Jord, og jeg maa sige, at det er et smukt Resultat for Rigsdagen at komme hjem med efter denne Rigsdagssamling.

Naar det ærede Medlem Hr. Holdgaard udtaler, at det er jo ikke sikkert, at de 12 Mill. Kr. gaar med, saa forekommer det mig, at det mere er Udtryk for en ubegrundet Optimisme end for, at man med Rette kan fremsætte en Betragtning af den Art, naar det drejer sig om, at Staten skal stille et Beløb til Raadighed for Erhvervslivet; for vi har vist aldrig, naar der i et Tilfælde som dette er stillet et Beløb til Raadighed, set, at det

ikke er blevet brugt. Jeg tror derfor ikke, man skal lægge ret megen Vægt paa den Opfattelse, at det ikke er sikkert, at Beløbet gaar med.

Det ærede Medlem Hr. Holdgaard siger, at Retsforbundet har ikke virket saa længe, og at Retsforbundet i hvert Tilfælde er enigt om, hvad de ikke vil. Jeg vil gerne, skønt jeg ikke rigtig forstaar, hvad der ligger i den Udtalelse, have Lov at sige, at det skulde glæde mig, om netop det ærede Medlems Parti i dette Tilfælde kunde blive enigt om, at de ikke vilde gaa med til at bryde med deres egen Fortid.

Retsforbundet kan ikke gaa ind paa den Betragtning, at det er Statens Opgave at støtte Erhvervslivet, men derimod kunde vi godt gaa ind paa de Betragtninger, som har været fremført fra enkelt Side ogsaa under denne Behandling, med Hensyn til at røre ved hele Toldspørgsmaalet i Forbindelse med Sukkerindustrien her i Landet. For til syvende og sidst er det jo egentlig det, der ligger paa Bunden, at man ved en Beskyttelse i dette Øjeblik har givet Fabrikkerne Midler i Hænde til at stille deres Krav.

Hvis man vilde gaa med til at gøre det muligt for danske Sukkerroedyrkere paa lige Fod at konkurrere ved at gøre Handelen fri, saa tror jeg, at vi vilde opnaa noget mere i Retning af at skabe bedre Beskæftigelsesvilkaar her i vort Land end ved at fortsætte med en Politik som den, vi her er inde i, hvis Konsekvenser er uoverskuelige, og som efterhaanden vil gøre det umuligt at skelne mellem, hvor Staten skal gribe regulerende ind og hvor ikke. Derfor vil Retsforbundet stemme imod denne Anmærkning paa Finansloven og anbefale alle ærede Medlemmer at gøre det samme.

Pinstrup: Dansk Landbrug har hidtil i Modsætning til de allerfleste andre Landes Agrarer været et frihandelsvenligt Erhverv. Der blev under de vanskelige Tider for Landbruget i Slutningen af forrige Aarhundrede kæmpet om denne Sag. Da havde Toldbeskytterne ogsaa indenfor Landbruget betydende og dygtige Talsmænd, og der blev indenfor Landbrugerhvervet kæmpet om Spørgsmaalet: Frihandel eller Beskyttelse. Men som alle ved, endte Kampen dermed, at Danmarks Bønder praktisk talt alle sammen sluttede sig til Frihandelen, menende, at der laa Vejen, som var bedst og tjenligst for dansk Landbrug, og der er ingen, der kan sige, at Erfaringerne har lært noget andet, end at de Bønder, der hævdede dette Standpunkt, havde Ret.

Paa Delegeretmøder Landet over, naar